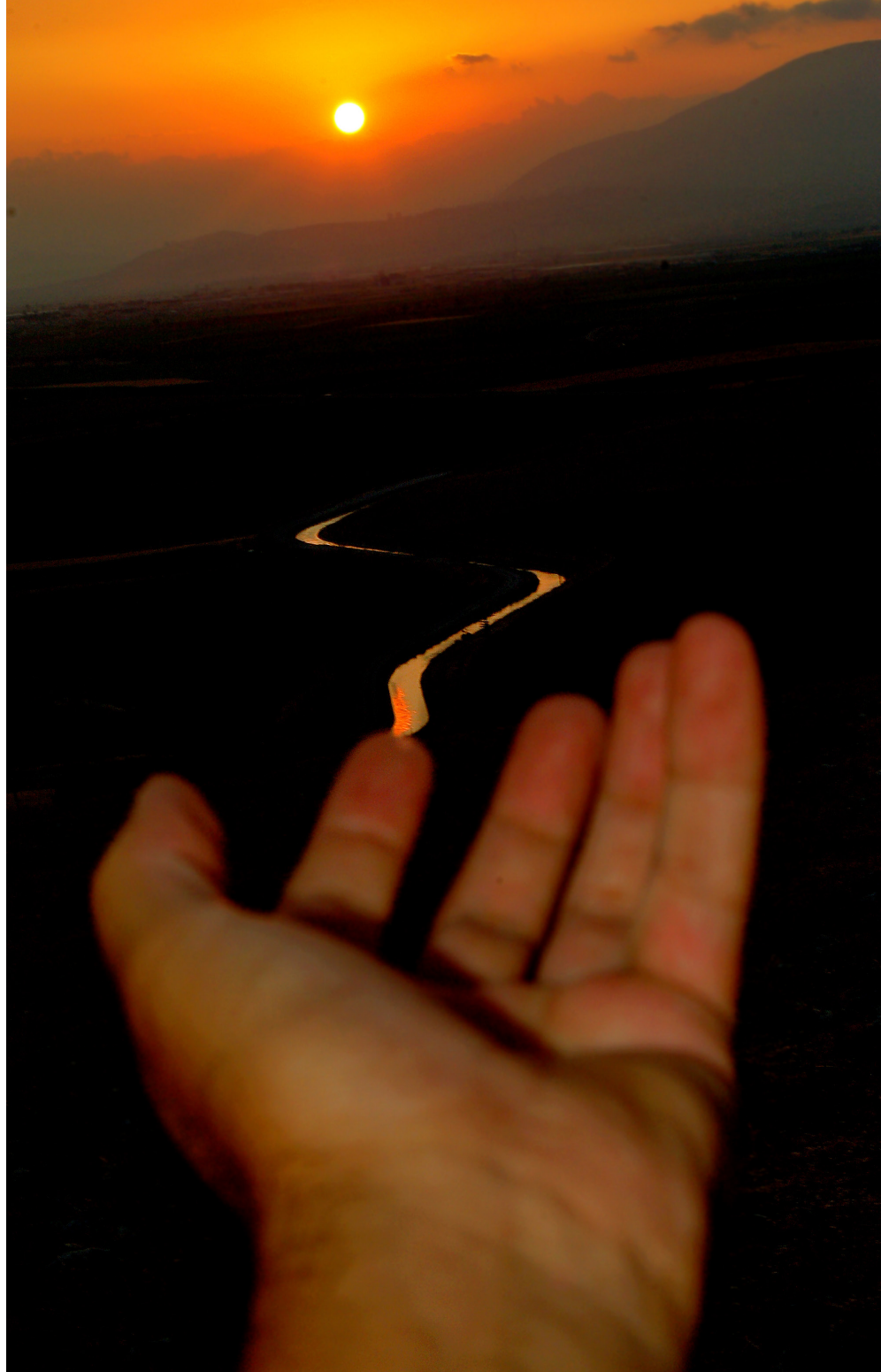

HECE TAŞLARI

45

Aylık Şiir Dergisi

Temür Melik Dedekurt
Erdal Noyan
Əyyub Qiyas Abasov
Rahilə Dövrən
Mustafa Sade
Osman Aktaş
Gülçin Yağmur Akbulut
Ramazan Yanar
İsmail Kutlu
Mehmet Gözükara
Cevat Akkanat
Cemal Divanî
Recep Şen
M. Emin Türkyılmaz
Şeyhmus Çiçek
Əjdər Yunus Rza
İlhan Yardımcı
Mustafa Ayvalı
Kadir Altun
Köksal Cengiz
Ahmet Doğan İlbey
Mustafa Doğan
Halit Yıldırım
İsmet Erdal
Abdullah Gülcemal
Lütfi Kılıç
Necibe Taşkın Çetinkaya

On5kasım2018

SEKSEK OYUNUNU TEK KENDİN OYNA

Sen insan kalırsan bu sana yeter, gerisi angarya fasarya işler, kimin burnu göğe değerse değsin, topukları yeri delerse deldin, varsın oyalansın nefisleriyle, şeytanın atıyla cirit at-sınlar, alsın ellerine oluklu kılıç, sağa sola sallasınlar sana ne, har vurarak harmanını yak-sınlar, gece gündüz putlarının başında, pervaneler gibi fır fır dönsünler, servetin üstüne gurk yatanların, tutmak sana düşmez çetelesini.

Her gün gam dağında türküler yakıp, kime hâl diliyle haber salarsın, uzakları gören göz-lerde fer yok, yakınında duran seni görmüyor, bezirgânlar çarşısını teğet geç, sen yarana yarayacak yârânı, ararken kendini bulmaya çalış, deli veli çizgisini kendin çiz, seksek oyununu tek kendin oyna, şeyhleri uçurmak sana mı kaldı, içinin göğünü ateş sarsa da, senin sabır kumaşını yakacak, icat edilmedi dünya ateşi.

Zamana mekâna takılma boş ver, insan damarların kurumadıysa, gönül toprağını pıtırak diken, sarar diye korkuyorsan aşk olsun, varsın kim kime kulp takarsa taksın, el elin eti-ni çiğneyip yutsun, insan yediğinden ve içtiğinden, varyiyetli iken vermediğinden, borçlu olduğunu zaten biliyor, sen desen de demesen de sözünü, o yine havanda suyun dövecek, senin bakiyende bir of kalacak.

O geldi bu gitti falan da filan, kuyruğunda kırk bir düğüm de yalan, hinlikte pinlikte ge-zenler gezsün, senin avuçların günde beş vakit, gökteki karara sâdık kalır mı, zulüm baş-kasına dokunsa bile, kendi yüreğinde deprem olur mu, gökte bulutlara gözünü yumup, kirpiklerin damlaları sağar mı, ötelere daldığında içine, gün ışığı sızıyorsa bu iyi, say ki uyuyordun birden uyandın, vardın şükür kapısına dayandın.

Tayyib Atmaca

HECE TAŞLARI Aylık Şiir Dergisi

Yayın Yönetmeni Tayyib Atmaca

Son Okuma Metin Özarslan

Kapak Fotoğrafi Yasin Mortaş

Tasarım Adem Konan

Yazışma Haydar Bey Mh. 32077 Sk. Armada 2 D 6 Onikişubat K.Maraş

0535 391 92 50 hecetaslaridergisi@gmail.com

45 Sayı 15 Kasım 2018 ISSN 2149-4509. (e-dergi)

GELME BİR DAHA

Temür Melik Dedekurt

Sevdiğim git artık, açma yaramı
Gözüm yaş dolsa da gelme bir daha!
Sorma günlerimi ak mı, kara mı
Bahtım kış olsa da gelme bir daha!

Sevgi bahçesine ektiğim güller
Her gün gözüm gibi baktığım güller
Senin hâtırâna diktiğim güller
Sarıp solsa da gelme bir daha!

Anladım bu aşkın bir sonu yokmuş
Dağları sarp kaya, yolları yokuş
Peşinde çırpınan gönlümdeki kuş
Hep darda kalsa da gelme bir daha!

Yetmez mi çektiğim dünya kahrını
Akıttın içime sevda zehrini
Vur git tabutuma hasret mührünü
Dedekurt ölse de gelme bir daha!

ŞİİR VE GELENEK ÜZERİNE KONUŞMALAR/onsekiz

Erdal Noyan

Konuşturan: **Tayyib Atmaca**

Önünüzde tarihi bir kapı var ve siz bu kapıyı elinizde avuç alanınızı aşan bir usta elinde düğümüş bir açar ile sözün kapısını açtığımızda gelenek ve şiir üzerine döşediğiniz, ruh ve gönül işçiliği ile süslediğiniz şiir otağı nasıl meydana geldi?

Şiir okumak güzeldir. Edebiyatın tüm alanlarıyla ilgilenmek iyidir. Özenir, bir şeyler yazarsınız. Zararı yok; hevestir, geçer. Ama geçmiyor! Esin konukluğa gelmeyi sürdürüyor. O zaman umarsızsınız, yazmayı sürdüreceksiniz. Yazdığınızın türüne göre şair veya yazar ya da ikisini birden derler size.

Yanınıza genç bir şair adayı geldi, elinde üç beş tane şiiri var ve günümüz şairlerinin parmak izlerini taşıyan ya da taşımayan şiir eskizlerini size sunarak “ağabey bu şiirlerimi bir bakar mısınız, benden şair olur mu?” dedi. Bu şair adayının yol hazırlığı gönül çantasında neler olmalı?

Ne kadar genç? On üç, on dokuz, yirmi üç. Genç deyip geçmeyelim. Şiirden anlar havasına girmeden konuşurum. Okumayı zevk edin; hem eskiyi hem yeniye oku derim. Okuyacağın şairleri dünya görüşlerine göre eleme derim. Yazdıklarının niteliklerini gözeterek, ileride gözden geçirmek üzere saklamasını veya dergilere yollamasını söyleyebilirim.

Gelenekle gelecek arasında kurulan köprüden elimizi kolumuzu sallayarak geçebilir miyiz? Bu köprüden geçebilmek için hangi çığırlardan geçmemiz gerekir?

Yaşayan herkes köprüünün zaten gelecek yakasındadır. Arkamızda iki geçmiş vardır: Biri, gün gün yaşayarak bıraktığımız; diğeri, biz doğmadan önce yüzyıllar içinde oluşan. Her iki birikimden de istekle yararlanmak gerekir. Kendimizi geçmişte unutmadan kuşkusuz.

Günümüzde geleneksel şiirin memelerinden emmeden modern şiir yazılabilir mi?

Gelenek, geçmişten gelendir. Her şairi geçmişten gelen bir şeyler etkiler. En azından kendi geçmişinden. Yalnızca toplumların gelenekleri olmaz. Kişiler de kendi geleneklerini oluşturabiliyorlar.

Bazen öyle geliyor ki birkaç on yıl öncesi bile epeyce gelenekleşmiştir. Hem de içinde bir sürü seçenek barınır bu yakın geçmişin. Gelenekle bağ kurmamış şair olduğunu sanmıyorum. En modern, en çağdaş şiirleri yazanların dizelerinde gelenekten izlere rastlamak mümkün. Gelenekten gelen her şey iyi ve gerekli midir? Ben bu soruya evet karşılığı vermem. Geleneği tabulaştırmamak gerekiyor. Bir kavramı denetimsiz, ayıklamasız ele aldığımızda içinde yalnızca iyileri barındırmaz. Yalnız şiirimiz değil, yaşadığımız da geleneğin etkisine açıktır. Demek ki elemek durumundayız. Geçmişten yararlanmak onu sürdürmek demek değildir, yeni bir biçim aldirmek da geçmişle kurulan bağın sonucudur. Geçmişini bilmek ama benimsememek de bir bağ kurmaktır. Ayrı bir yol tutmak da kişinin hakkıdır. Unutmayalım, bir vakit sonra şimdi de geçmiş olacaktır. Gelenek, şimdiki bazı şiirleri görse şaşkınlıktan geçmişini unuttur!

Sözü nasıl bağlamalı?

Geleneğin iyisi iyidir.

Divan ve halk şiirini tanımadan günümüz “modern şiiri”ni yazarken karşılaştığımız engelleri nasıl aşmalıyız?

Okullarda divan ve halk şiiri sevdirilmeden, öğretilmeden okutulur. Hele divan şiiri... Tıpkı yabancı dil gibi sevimsizleştirilir. Kişi kendi çabasıyla ulaşır bu konularda bilgiye. Halk ve divan şiirleriyle tanışmamış bir kişinin şiirinin engellerle karşılaşmış karşılaştığı hakkında deneyim barındırmıyorum, o yüzden fikir yürütmüyorum.

Sözlü bir medeniyetin köşe taşlarını oluşturan şiir nasıl oldu da gönül ve ruh ikliminden uzaklaşarak içi boş kelime yığınlarıyla dolu sadece manası yazanın karnında saklı “şiir” şekline dönüştü?

Şiirde kendim için bir anlam, bir ses, bir renk bulursam yeterlidir. Şiirin şairinin kastını eşelemek zorunda değilim.

Şiir bize neyi anlatır?

Şiir, insanı, yaşamı anlatır; umutlarıyla, coşkularıyla, acılarıyla, yenilgileriyle... Beni duygulandıran şiiri severim. Çok mekanik şiirden hoşlanmam.

Şiirde usta çıracak ilişkisi var mıdır?

Benim o anlamda ustam olmadı. Ama sanatının ustası saydığım şairler var. Usta-çıracak ilişkisi olacaksa, çok sürmemeli. Usta, çırağın yazdıklarını düzeltirken yeniden yazmamalı, danışabileceği konumda durmalı. Çıracak, ustasının kopyası olmamalı. Danışılabilir, görüş alışverişinde bulunulacak, tartışılacak ne kadar çok kişi olursa o kadar iyi.

Şair kendi üslubunu nasıl oluşturur?

Bir gün oluştuğunu anlar. Bu benim üslubum der. Kendini rahat hisseder. Söylediği dizelerden hoşlanır.

Gelenekten habersiz geleceğe şiiri nasıl taşıyoruz?

Bizim bir şey taşıyacağımız yok. Geleceğin çözeceği bir iş!

Modern şiir ya da günümüz şiiri deyince neyi anlıyoruz?

Bireyin şiirini anlıyorum. Kişinin önce birey olması gerekir. Başka bağılıklar ancak birey olan için anlam kazanırlar. İşte bizde zor olan bu. Dilerim ki bireyden anlaşılan bencillik olmasın. Birey bencillik de barındırır ancak henüz o seçeneği seçmeyi başaramadım. Her şiir, şairinin izlerini taşır. Yazılış amacı yaranmak olan şiir bile. Modern şiirden kasıt serbest şiirse, şairine geniş bir alan sunmasını övebiliriz.

Edebiyat dergilerinde şiir “başrol oyuncusu” olarak ön yazıdan hemen sonra “cam kenarı”nda yer almasına rağmen neden şiir kitapları basılmıyor, basılsa da satmıyor. Şiir dergilerin ya da okurun “dolgu malzemesi” mi oldu?

Şiir okumak, tıpkı şiir yazmak gibi, bir çocukluk, bir ilk gençlik, bir öğrencilik hevesi sayılıyor.

Gençlikle, okulla birlikte şiir de geride bırakılıyor; şiir yazmak hevesi sona erince de şiir okumak isteği bitiyor.

Şiir kitaplarının da hikâye, deneme ve roman kitapları gibi çok okunması için özellikle Milli Eğitim Bakanlığının öncülüğünde edebiyat öğretmenlerinin öğrencilerine şiir ezberletmeleri ve şiir kitapları önermeleri şiiri ve şiir kitaplarına açılan kapıyı aralar mı?

Şiir ezberletmekten daha çok, mısra, beyit bellemeleri için çabalamak daha yararlı olabilir. Kütüphanelerde öğrencilerden başka kişilere pek rastlanılmaması, resmî kanalla yapılan çalışmanın kalıcı olmadığını gösteriyor. Deneme kitapları çok okunuyorlarsa iyi. Bana göre deneme, içinde şiirsellik de barındıran çok özel bir yazı türüdür.

Osmanlı Padişahlarının kahir ekseriyeti şiir ya da bir güzel sanatla ilgilendiğinden bir ince ruha sahiptiler. Bundan dolayı içinde yaşamış olduğumuz yüzyıldan önce yaşamış şairler şiirleriyle hâlâ yaşamaya devam ediyorlar. Bu hususta gerek devleti yönetenler gerekse şehir eminlerine reçete olacak düşünceleriniz nelerdir?

Bir padişahın ruhunun ince olduğuna neye göre karar vereceğiz. Nasıl bir incelik bekleyeceğiz. Örnek olarak, hiç ölüm buyruğu, hiç sürgün cezası vermemesini mi yoksa kimseyi azarlamamasını mı baz alacağız? Bu soruyla, şiirden hoşlandıkları şaire kese uzatanlar kast ediliyorsa, bu bir incelik midir, bağlılığı ödüllendirmek midir? O şair ne kadar özgür kalır ve özgün olur?

Şiir yazıyor olmak bir başına insanı ince ruhlu yapmaz kanaatindeyim.

ÖLÜLƏR DIRİ ÇIXACAQ

Əyyub Qiyas Abasov

Bu qəbir niyə boş qalıb
Hanı yerin adamları?
Kişilər aradan çıxıb
Ancaq qalıb qadınları.

Bu qədər adam içində
Bir gün bir kişi çıxacaq
Hərənin neçə zibili
Neçə pis işi çıxacaq.

Kimsə yerindən dinəcək:
“Ta bəsdir, hesab vaxtıdır.
Haram yeyən dirilərin
Daha qan qusan vaxtıdır.”

Kimsə günahın yuyanda
Özü də kirə çıxacaq.
Dirilər ölüb gedəcək
Ölülər diri çıxacaq.

İndi gözünü döyənlər
Onda sözünü deyəcək.
Yalan işə keçməyəcək
Hamı düzünü deyəcək.

İSTƏDİM

Rahilə Dövrən

Dünyanı dərk edib, anlayan andan
Tanrıdan dağlartək, vüqar istədim.
Diləyi dilədim ürəkdən, candan
Ömürlük vəfadar, ilqar istədim.

Heç zaman sevmədim bəzəyi, zəri
Hüsnümü süslədi anlığın təri
Olsa da üstümdə Haqqın nəzəri
Rəbbimdən nə sərvət, nə var istədim.

Çox çıxdı yoluma, “halay pozanlar”
Ayağım altında, “quyu qazanlar”
Hey sitəm etsə də, “yolun azanlar”
Onlara meydanı, mən “dar” istədim.

Ürəkdən bağlandım doğma torpağa
Mehr etdim hər kola, gülə, yarpağa
Əzmimlə can verdim bağcaya, bağa
Halal zəhmətimlə, bol bar istədim.

Aylarım, illərim getmədi bada
Haqqımda duyuldu, ancaq xoş səda
Kimsəyə vermədim dərd, bəla, qada
Rahilə, hər qəlbə, bahar istədim.

BEDDUÂ

Mustafa Sade

Ey vefâsız! Dilerim sevgiye eb'âd olasın
Ne yüzün gülmeyi görsün ne de âbâd olasın

Dokunurken sana eller kurusun şevk damarın
Düşesin aşk eşiğinden yere berbad olasın

Aynalar alnına sarsın yüzümün çizgisini
Yüreğin gam çıkınıyken dile imdâd olasın

Yeniden kaydımı yaptın çilenin mektebine
Sen de tüm dertlere mahir gama üstâd olasın

Beni terk eyledi çoktan umudum, mutluluğum
Bu duâmdır! İki dünyâda da nâ-şâd olasın

Fe'ilâtün / Fe'ilâtün / Fe'ilâtün / Fe'ilün

•• — — / •• — — / •• — — / •• —

TESKİN ETME BENİ

Osman Aktaş

fırtına mı kasırğa mı bora mı
eğilmez başımı eğdin be güzel
gözler ela mıdır yoksa kara mı
yürek parçalandı değdin be güzel

dünya ile tüm ilgimi bitiren
her gelişte gönül köşküne giren
varlığı dünyama huzur getiren
karanlığı bölen aydın be güzel

sen şiirsin ta tepeden tırnağa
mecnun ettin beni gelip bu çağa
bir sazan misali düşürdün ağa
yanındaki kaba koynun be güzel

selvi misin çınar mısın çam mısın
beni derde salan güzel gam mısın
bir tuzakta sihirli bir yem misin
avcı mısın ava saydın be güzel

anlaşılan ben keremim sen aslı
elbet haktan gelir sende ten aslı
bakışın tan siman ise gün aslı
tohumdum kabuğum soydun be güzel

cennet-i aladan saldığın koku
unutturdun işte hem varı yoku
zülfünle bağladın sen sıkı sıkı
en derin yerime değdin be güzel

elif misin yoksa mim mi sin misin
her yanım sen dolu yoksa bin misin
acep bedenimi saran ten misin
beni bedenine giydin be güzel

huzurda eğildim terleyip durdum
bakışın üstümden çevirmen derdim
gözlerim kapadım ölümü gördüm
üstüme gerilmiş yaydın be güzel

fizahî aşkından kan kusar oldu
itiraf zor gelir hep susar oldu
bir baktın bu gönül tam hasar oldu
dağdım ferhat gibi oydun be güzel

SENDEN AYRI KALINCA

Gülçin Yağmur Akbulut

Gene nabzım yükseldi, tansiyonun ona beş
Senbulans çağırdılar, yolunu gözlüyorum
Kaybettim bilincimi beni basınca ateş
Dilaltı sen verdiler, hep seni özlüyorum

Üşümeme çözüm yok, titremeler gün boyu
Hafakanlar basıyor gönlümdeki sarayı
Yerle bir ediliyor vuslata çeyrek köyü
Kemiklerime kadar adınla sızlıyorum

Lüzumludur elbette, serumdan üç beş şişe
Akıl sır ermiyor hiç, sen sıtmalı bu işe
Hasretin sarmalıyor, ramak kala finişe
Sevdanı yüreğime kapattım gizliyorum

Çabanın gereği yok, normal olmam imkansız
Senden başka bir kalbe bil ki dolmam imkansız
Nefesini duymadan diri kalmam imkansız
Yürekteki yaramı, seninle tuzluyorum

İçimdeki yangından, dört bir yanım kurdeşen
Senden ayrı kalınca gönül nasıl olsun şen
Yüce Mevla bahşetti, yazgımızla kesişen
Ferhat'ını katettiği yolları izliyorum

Nedendir diye sorma, sebebi akroştiste
Ne yapsam da boş gülüm, sensiz olmuyor işte
Karabulut toplandı yanağına gülüşte
Soluma düşürdüğün yağmuru cüzlüyorum

YARA

Ramazan Yanar

Yanıyor yüreğim semender gibi
Su tesir etmiyor kar'ın ardından
Koroğlu'ndan başla Kiziroğlu'na
Kim şöhretin alır bar'ın ardından

Firavun mülkünü gurur bilirdi
Mecnun'lar gamını sürur bilirdi
Dünyanın derdini Mansur bilirdi
Çok çileler çekti dar'ın ardından

Her nereye varsan hak desin dilin
Zaman devrederse değişir halin
Bin cefalar çeksen gülmez cemalin
Her oyun bozulur zor'un ardından

Bir arzuhal yazdım adil divana
İri seyisler gem vurmuş meydana
İstersen soralım bunu Lokman'a
Vücut zayi olur ter'in ardından

Hekimler saramaz benim yaramı
Hangi kantar tartar günah daramı
Kişi düşünmeden yerse haramı
Zararı kaybeder kâr'ın ardından

İnsandır mahlûkun özü gardaşım
Ondurmaz devranın yüzü gardaşım
Sultan Süleyman'ın sözü gardaşım
Serçe böbürlenir yâr'ın ardından

Sözün gitsin dilden dostun özüne
Sonunda dayanır bir nur gözüne
Ölümden önce kim bakar yüzüne
Dirin kıymetlenir zar'ın ardından

Kalırsın dünyada bir tek başına
Kimsesiz yazarlar mezar taşına
Kaynar su, dökerler diken aşına
Eyvah fayda etmez nar'ın ardından

Kusurî'm kar yağar gönül dağına
Bağla dertlerini kasvet bağına
Düşersin siyahın beyaz ağına
Balık kahır çeker tor'un ardından

PEPENÂME (DEYİŞME)

İsmail Kutlu - Mehmet Gözükara

Kutlu:

Ö-ö-ömür bi-bi- bir kuş misali
Ge- ge- gelip gi-gi- gider unutm.
Ve-ve- vefa yok ya-ya- yâr, visali
Ça-ça- çalıp gi-gi- gider unutm.

Gözükara:

Ca-ca- canın bi-bi- bir kuş misali
Çı-çı- çıkar gi-gi- gider unutm
A-a- aşk ba-ba- batında kor âli
Ya-ya- yakar gi-gi- gider unutm

Kutlu:

Ya-ya- yanın yö-yö- yören değişir
Ka-ka- kadim tö-tö- tören değişir
Ba-ba- bakan, gö-gö- gören değişir
Da-da- dalıp gi-gi- gider unutm.

Gözükara:

Ha-ha- hakk ha-ha- hakikat üstüne
Al-al- altı i-i- iman üstü ne?
Sa-sa- sarıl se-se- senden üstüne
Çe-çe- çeker gi-gi- gider unutm

Kutlu:

Ya-ya- yarın bi- bi- biter, dün gelir
Şa-şa- şan, şöhret ve-ve- ve ün gelir
Bi-bi- bir ba-ba- bakmışın gün gelir
A-a- alıp gi-gi- gider unutm.

Gözükara:

Gü-gü- gün ge-ge- geçerse dün olur
Do-do- dostu da-da- darda ün olur
Ge-ge- geç ka-ka- kaldığı gün olur
Ba-ba- bakar gi-gi- gider unutm

Kutlu:

Yı-yı- yıllar yı-yı- yıla ulanır
Su-su- sular bi-bi- bile sulanır
Gö-gö- gönül bi-bi- birden bulanır
Sa-sa- salıp gi-gi- gider unutm.

Gözükara:

Yı-yı- yırtık de-de- delik ulanır
Ya-ya- yanan a-a- ateş sulanır
Su-su- su ya-ya- yatağın dolanır
A-a- a kar gi-gi- gider unutm.

Kutlu:

Be-be- ben i-i- ile sen dediğın
Se-se- sen mi-mi- misin ben dediğın
Ru-ru- ruh ka-ka- kalır, ten dediğın
Ka-ka- kalıp gi-gi- gider unutm.

Gözükara:

Se-se- sen de-de- dediğın ben değil
Be-be- ben de-de- dediğın sen değil
E-e- esas o-o- olan ten değil
Sö-sö- söker gi-gi- gider unutm

Kutlu:

Bo-bo- bozan bo-bo- bozar işini
Eş-eş- eşten a-a- alır eşini
Fe-fe- felek ge-ge- gece düşünü
Bö-bö- bölüp gi-gi- gider unutm.

Gözükara:

A-a- akıl ye-ye- yetmez işine
Ra-ra- rast ge-ge- gelinmez eşine
Ku-ku- kurt dü-dü- düşürüp dişine
Dö-dö- döker gi-gi- gider unutm

Kutlu:

Ki-ki- kim bi-bi- bilir kim yâdını
Ki-ki- kim du-du- duyar feryadını
Ne-ne- nerde va-va- varsa adını
Si-si- silip gi-gi- gider unutm.

Gözükara:

Sa-sa- sararıp so-so- solar betin
Çe-çe- çekilir se-se- semiz etin
Cı-cı- cıvan gi-gi- gibi suretin
Çö-çö- çöker gi-gi- gider unutm

Kutlu:

Bi-bi- bilin ki, bi-bi- bilmez bazan
Ne-ne- ne o-o- okuyan ne yazan
Gü-gü- gün ge-ge- gelir *Kutlu* ozan
Ö-ö- ölüp gi-gi- gider unutm.

Gözükara:

Dü-dü- dünya fa-fa- fani bal gibi
Bi-bi- bir ku-ku- kuruca dal gibi
Gö-gö- *Gözükara*'m gü-gü- gül gibi
Ko-ko- kokar gi-gi- gider unutm

KEKE ÂŞIK

Cevat Akkanat

“dinlerken türkünü”

Yazı serinleten
Bir türkü tadı var
Dilinde senin a

Kendini dinleten
Mükemmel bir ezgi
Sazında senin a

Söyledik cümleten
Yer yer dimdiklendik
Sözünde senin a

Şok bir şafak gibi
Sakladık kalbimize
Senin sesini a

A dedim Hec’ledim
Keke diyecektim
Kekeledim pek şık

Dinlerken türkünü
Dilim bileyledim
a-a-a-a-a-şık.

DEDİM DEDİ

Cemal Divanî

Dedi âşık dolaştığın dağ benim
Dedim üzerinde kar ben olaydım
Dedi şu gördüğün gülşen bağ benim
Dedim her dalında bar ben olaydım.

Dedi sevdaya mı düşmüştür özün
Dedim beni yaktı alevin közün
Dedi bilir misin neden yaş gözün
Dedim sakladığın sır ben olaydım.

Dedi senin yok mu köyün bucağın
Dedim bu âlemde bir oyuncağım
Dedi çok can yakar gönül ocağım
Dedim ocağında nar ben olaydım.

Dedi alsa idin benim rızamı
Dedim yaraladın cümle azamı
Dedi niçin yazdın ölüm cezamı
Dedim sana ölen bir ben olayım.

Dedi dumanlıdır bu garip başım
Cemal Divanî’dir benim sırdaşım
Dedi yalnız kaldım yok mu yoldaşın
Dedim kabul etsen yar ben olayım.

MENEKŞEM

Recep Şen

Boynu bükük menekşem nazlı narin utangaç
Bahar çiçeğisin sen, gel avuçlarımda aç.

Kaf Dağı'ndan mı geldin, yoksa bir rüya mısın?
Bu çorak topraklara rengârenk ziya mısın?

Sarıçıldeme vardım, vardım da seni sordum
Erenler bahçesinde, her şeyi hayra yordum.

Senden alır rengini, tazeliğini bahar
Kokuna hayran kalır çarşımızdaki aktar.

Ruhun ağmış çemenden özgürce ta göklere
Yer aç bana gönlünde, düşmeyeyim şeklere.

Menekşem nedir söyle, sana açılan bu sır?
Bağrım gurbet ellerde yanarken cayır cayır.

Derviş mahcubiyeti sarar tüm benliğimi
Okuyamam kimseye gönlümün günlüğünü.

Ben çevrende dolaşan ömrü kısa kelebek
Güzelliğine tutkun, dert açmış öbek öbek.

Anlat menekşem aşkı, eflatun büyüünde
Saksıya hapsolmeden, pencere kıyısında.

Şimdi vakti seherdir, menekşem, işte huzur!
Akan dere tespikte, kuşun dilinde zikir.

Bir yol vardır menekşem, gönülden gönle varır
Allah'tan ister isen, meylini yola verir.

DUADAN PUSATLAR

Muhammed Emin Türkyılmaz

İmanları çürütür husumetin yongası
Pul pul olsun dökülsün, dökülsün istiyorum.
Zihnimize vurulmuş ayrılık prangası
Ümmetimin fikrinden sökülsün istiyorum.

Hakikatin rüzgârı eserken önümüzden
Dağılır kirli düzen; şaşmayız yönümüzden
Bize mani ne varsa gecemiz günümüzden
Birer birer sahneden çekilsin istiyorum.

Kuşanın miğferleri, hazırlayın atları
Durmadan bileyleyin duadan pusatları
Medenî(!) zorbaların madenî tağutları
Yeşil sancak altında yıkılsın istiyorum!

BİR YOL UZANIR

Şeyhmus Çiçek

Hayatın sevinci ömrün matemi
Doğudan batıya bir yol uzanır.
Zahmetin nimetle buluşma demi
Sabahtan yatıya bir yol uzanır.

Annenin rahmine düşerken cenin
Elbet payı vardır uzun gecenin
Sebep çeşit çeşit hüküm Yüce'nin
Sıvıdan katıya bir yol uzanır.

Bazen birer birer, gâh zümre zümre
Her şey boyun eğer ilahi emre
Toprağa ve suya düşerken cemre
Eksiden artıya bir yol uzanır.

Seyreyle gerçeğe giden yalanı
Seyreyle göz ile görünen yanını
Geleceği hedef geçmişini anı
Mâziden âtiye bir yol uzanır.

Gençliği kemâli çöküşü anlat
Sevinci matemi birbirine kat
Hayat bölüm bölüm, mertebe kat kat
Temelden çatıya bir yol uzanır.

BİLMƏYƏSƏN

Əjdər Yunus Rza

Olmasa yurdumun zərgəri naşı
Qızıla döndərər torpağı, daşı
Arxa bil özünə qohum-qardaşı
Namərdlər önündə baş əyməyəsən.

Torpağın altında qalsa da belə
Gövhərdir, nə zaman götürsən ələ
Bacarsan hamıya yaxşılıq elə
Çalış ki, yamanlıq eyləməyəsən.

Hər kəsin haqqını zamandı verən
İnciməz zamanın düz haqqın görən
Quyular qazdıran, cələlər hörən
Qorx ki, özün barı tuş gəlməyəsən.

Arasan dünyanı qəmdi, qubardı
Dünyanın min üzlü xisləti vardı
Hər ömür yolunun sonu məzardı
Vay o günə, Əjdər, sən bilməyəsən.

BANA DERLER

Âşık Yaşar Reyhanî

Bana derler âşık, derdini söyle
Bu bir sırdır emanettir veremem.
Belki dağlar kadar büyümem amma
Cevizin de kabuğuna giremem.

Hasta odur sabır ile inleye
Evlat odur nasihati dinleye
Bundan sonra zevkle bakmam aynaya
Çünkü onda iç yüzümü göremem.

Kulaksız işitmek dilsiz ifâde
Canım cânânındır edem iâde
Vücut bir camidir vicdan seccâde
Onun bunun çıkarına seremem.

Reyhânî'yim zamanım yok gülmeye
Doğar iken boyun eğdim ölmeye
Azrail gelmesin canım almaya
Bir canım var cananındır veremem.

VERDİĞİ İLHAMLA

İlhan Yardımcı (Kemâlî)

Âşıklar gelir, göçerler; sırda kalır derd-i gam
Aşkın bâde içerler, kemâlatta kalmaz ham
Mânâ/âhenk biçerler, kıskanır onları cam
Daim Hakkı seçerler, kırık sazda bin ilham
Kırık mızrâp içinde, aldığına bize ver!

Hasta vardır iniler, sabır/şükür sermâye
İhsan iner siniler, gözler ister görmeye
Zikir ister çeneler, ömür koza örmeye
Yaş seksende seneler, musallada gülmeye
Ömür bir rüzgâr gibi, hayatını cüze ver!

İbâdetsiz bir hayat, namaz dinin direği
Her gün olursa bayat, saman dolu mereği
Anlayış buysa berbat, fâni dünya ereği
Elde ne kalır, heyhat; kitap yüklü tereği
Bel büküldü, sızılar; nasırları dize ver!

Gönül Kâbe, bir cami, vicdan/akıl seccâde
İman onun imamı, Hakk'a olursa sâde
Edep ile erkânı, ilim alır ifâde
Zülcelâl arş'ı tanı, yalvar gelsin imdâde
Nâr içinde nur saklı, ocaktaki köze ver!

Nasihât özden gelir, evlat onu dinlerse
Deryâda su yükselir, mazlûm/maznûn inlerse
Takva hayat yücelir, kulak ver fermân sese
Bâtilla/şer cücelir, paklamaz hamam kese
Gelecek nesilleri, sağlam maya, öze ver!

Lâyık nefis ölüm tadar; istese, istemese
Günah göstermez radar, gerçeği bilen kimse
Vardır nice kafadar, kırılmadan incelse
Mizan başına kadar, ruhlar toplansa, gelse
Laf anlamaz cahiller, kâmil olan söze ver!

Reyhânî kitabını, *Kemâlî* yazdı, yaydı
Yüzler şiir babını, arşive yaptı kaydı
Gür çıkan hitâbını, oku atılan yaydı
Mahşerde hesâbını, niyaz küçük olaydı
Veremem deme sakın, aynalarda yüze ver!

GURBETİN KIZI

Mustafa Ayvalı

Ağıt dünyasına atıp da beni
Çekip gidiyorsun gurbetin kızı.
Onca vefasıza satıp da beni
Yıkıp gidiyorsun gurbetin kızı.

Kurduğum saatin bir anlık çağı
Boz bulanık ufkun en yüce dağı
Fıtratın aşkına düştüğün bağı
Söküp gidiyorsun gurbetin kızı.

Zaman denen kaçkın gelmezken dize
Ayva meyvesini eylermiş güze
Son imzanı atıp kırk yama yüze
Bakıp gidiyorsun gurbetin kızı.

Baldıranlar sarmış, bozgunda bostan
Ölüme lahzada bu gönül yastan
Son baktığın bağda yazarken destan
Yakıp gidiyorsun gurbetin kızı.

Saatler gecikmiş anı çaldı ah!
Kâğıt gemi gibi vira bismillah
Ezeli yükleyip ummana eyvah!
Akıp gidiyorsun gurbetin kızı.

Sular yangınından en son çağrım
Derman olmak varken şu kalp ağrım
Hasret filizini garip bağrım
Dikip gidiyorsun gurbetin kızı.

Firkat reçetesi ebede dair
Yanık bir şiire senetken sabır
Gönül tabutuma mıhları bir bir
Çakıp gidiyorsun gurbetin kızı.

Yakamoz düşleri yâd ele derip
Yumak yumak derdi sırtıma sarıp
Musa asasıyla deryayı yarıp
Çıkıp gidiyorsun gurbetin kızı.

HAK YOL

Kadir Altun

Hakkı savunup batılı
Yermeyenle işimiz yok.
Dava yolunda akılı
Yormayanla işimiz yok.

Düşün tefekkür et anı
Düşün ki gayeni tanı
Bu yolda canı cananı
Vermeyenle işimiz yok.

Hal ehli taliptir aha
Taraftar olmaz günaha
Hak yolda canı çarmıha
Germeyenle işimiz yok.

Yiğidin varı şanında
Kılıcı durmaz kınında
Her dem haklının yanında
Durmayanla işimiz yok.

Bu Hakk'tan gelen bir çağrı
Vız gelir dağ, tepe, sağrı
Atını menzile doğru
Sürmeyenle işimiz yok.

ÜMİDİNİ YİTİRME!

Köksal Cengiz (Niyazkâr)

Belli ki dünyanın çivisi çıkmış
Sonu bir meçhule akıyor gibi.
Şu çirkef düzenden mazlumlar bıkmış
Çarkına lanetler okuyor gibi.

Zamane fendine olmuşuz duçar
Cüceler dev misli korkular saçar
Kardeş kardeşinden ne diye kaçar?
Akıl zıvanadan çıkıyor gibi.

Bir hayat düşün ki ölüme mahkûm!
Çare beklediğin, bir fâni hekim!
Birinden davacı, sorarsam her kim!
Taşdığı yükten çöküyor gibi.

Sabırlar tükenmiş azar be azar
Olur-olmaz şeyden can cana kızar
Kader iyileri sona mı yazar?
Her öne çıktıkça çekiyor gibi.

Bağı hazan vurmuş, güllerde sitem
Bülbül değilim ki şakıyıp ötem
“Gerçeği haykırmak”, dersiniz hatam
Hak, hukuk, adalet kokuyor gibi.

Kâr umarken niye artar zararım?
Zararımla şaştı kavli kararım
Yana yana bir kurtuluş ararım
“Akrepler ruhumu sokuyor” gibi.

Huzurdan eser yok, gönül hicranda
Hüzünler sürüyor şimdi her yanda
Sevgililer akıl almaz beyanda
Sevgisiz muhabbet sıkıyor gibi.

Dudaklar yalancı, diller ayarsız
Kin, öfke kabarmış, nefisler arsız
Kazanç bereketsiz, hâsılat kârsız
Kem gözler nefretle bakıyor gibi.

İtibar kaybolmuş, güven kalmamış
Komşu komşusundan selam almamış
Dost dediğin dost kapısı çalmamış
Yapmadığı gönlü yıkıyor gibi.

Bir hilâl uğruna can veren erler
Kefensiz haliyle, bize ne derler?
Kahpe oyunlarla yiten o yerler
Kanlı gözyaşları döküyor gibi.

Biz böyle değildik, söyle ne oldu?
Şu kutsal vatana hainler doldu
Kaç gonca dalında açmadan soldu
Kaç ana ağıtlar yakıyor gibi.

Eğer duyarsızsa zulme zillete
Belli bir hâl dolmuş necip millete
Şifa hazır desem müzmin illete
Düşman yeni fitne ekiyor gibi.

Müttefikler “kız”ı, “papaz”ı, “as”ı
Bitmez “haç”ın “hilal” ile kavgası
Kur’an’la çözülür cihanın pası
Umduğum şafaklar söküyor gibi.

Niyazkâr’ım ümidini yitirme
Öz yurdunda ayrık otlar bitirme
Benliğini kör uykuya yatırma
Beynimde şimşekler çakıyor gibi.

ALİ HOCAM YAZISI

Ahmet Doğan İlbey

Ali Ali isminin çağrışımı her insan ve cemiyette farklı olabilir. Kimine göre bir mübarek zâtın, bazısı-na göre bir gönül dostunun ismidir. Bazen de gönülden bağlanılan sâhil-i selâmet âlim ve fâzıl bir kişidir. Hz. Peygambere ümmet olmuş, İslâm medeniyetinin içinde erimiş Türk, Kürt, Arap, Acem, Pakistanlı, Afganlı, Mağribli ve Habeşli olarak Ali isminde insanlar vardır. Herkes bir cihetten Ali ismindeki kişilere bir ünsiyet ve bir kurbiyetle bağlıdır.

Malûmdur ki, Ali isminin necip milletimizde ilim, irfan ve fazilet sahipliği bakımından isim ve sıfat olarak nice değeri vardır. İlk dönem Müslüman ceddimizden neşet eden Ali isminin hususiyetlerine gönül bağı vardır milletimizin. Bu millet Ali ismine meftundur. Sâlih ameliyle temayüz etmiş Ali ismindeki her kişiye meftun olunabilir, yakınlık duyulabilir.

Hz. Ali Efendimiz'den başlar bu sevgi ve ta'zim. Mescid-i Haram'ın kırk yedi giriş kapısından biri de "Ali Kapısı"dır. Ali ismi, ilmin ve sadâkatin kapısı olarak O'nun yüce şahsiyetinde sembolleşmesiyle ümmet mensupları, mürüvvet sahibi olsun, Ali gibi cömert ve murtaza olsun, âliabân'ın ve ehlibeyt'in mânevî sulbünü taşıсын, faziletli, haysiyetli ve ilim sahibi olsun diye çocuklarına Ali ismini koymuşlardır. O'nun mübarek vasıflarından dolayı "cömertlikte Ali'sin sen" mânâsında sayısız mısralar yazılmıştır.

Ali isminin dinimizden ilham alan edebî köken ve mânâlarını yâd etmek istiyorum. **Âli:** Ululuğu, yâni yüceliği ve seçkinliği olandır. Bu isim ve mânâyâ bağlı birçok güzide sıfatlar ehl-i irfan sahibi ve mübarek şahsiyetlere atfı yapılmıştır: **Âlibaht:** Talihi yüksek, **Âlicâh:** Yüksek rütbeli, **Âlifitrat:** Yüce yaradılışlı ve güzel huylu, **Âligüher:** İtibarlı ve değerli, **Âlihimmat:** Çok iyiliksever ve yüce himmetli, **Âlimekân:** Yeri ve rütbesi yüksek olan, **Âlinazar:** İleri görüşlü, **Âlinesep:** Soylu, **Âlişan:** Şan ve şerefi yüksek, **Âlikadir:** Kıymeti yüksek, **Âlitebâr:** Mübarek soylu, **Âlicenap:** Yüksek karakterli, haysiyetli, cömert ve küçükklüğe meyli olmayan.

Ali ismine meftunluğumun, İslâm akaidi ve ehl-i sünnet dışına çıkmış bâzı âdet ve anlayışları olan belli bir toplulukça özünden uzaklaştırılan anlayışla alâkası yoktur. Bu hâl içerisinde büyük gönül dostum âlim ve ârif insan Ali Hocam'ın şahsiyetinden ve dostluğundan mülhem bir dost yazısı yazmaktır maksadım. Tarihten bugüne şiir ve türkülerimizde Ali isminin tedaîleri, bu isimle yapılan tamlamalar ve sıfatlarla yapılan yüceltme duygularının gönüllerdeki tesirini öğrendikçe düşündüğüm yazının değeri daha da büyüdü.

İsmi Ali olan her insan mutlaka iyi ve güzel yaratılışa sahiptir şeklinde dogmatik bir anlayış içinde değilim. Üstad Necip Fazıl'ın ifadesiyle, "İstiklâl Mahkemelerinin reislerinden Kel Ali, Kılıç Ali, Necip Aliler... Ali isminin mânâda ve kelimedede delâletine ters tarafından mazhardır."

"Ali Gibi Er Gerek İş bu Sırta Eresi"

Ali isminden gâyem, derûnumda fikirli ve irfanî izler bırakan, karakter âbidesi olarak yaşayan Ali Hocam'ın yürekten kuşatıcı dostluğudur. Hep ona benzemeye, onun meziyetlerini kuşanmaya çalışırım. Yüreğimde daima ona meftuniyet ve imrenme vardır. Fakirin onun makamına erişmesi ne haddine. Yunus Emre hazlerinin dediği üzere:

"Yürü, var ebkem ol ey ne sâlûsluk satarsın?

Ali gibi er gerek işbu sırta eresi."

Diyor ki: Sen daha hamsın, ilim ve irfan sahibi değilsin. Vakti gelmeden konuşma, dilsiz ol (ebkem), irfan yolunun müdavipliğinde sebat et. Tâ ki, o dost gibi irfan ve hakikat sahibi olana, yani sırta erene kadar. O ulu kişi, bu mısralarıyla şakirtliğimi pekiştirmemi istiyor. Eyvallah.

"Ben Tellâlım Pazar Başım Ali'dir"

Bin yıllık ruh ve mânâmızı nağmelendiren türkülerimiz ve ağıtlarımızın yanında tekke edebiyatımızdaki miraciye ve mersiyelede Hz. Ali Efendimiz'in mâneviyatından başlayan gelenekle Ali ismine atıflar yapılır:

"O cihanda bu cihanda

Ali'ye saydılar bizi",

“Ali’yi gördüm Ali’yi” ve “Ali imdadıma gel yetiş” gibi türkü sözlerinin yanında

“Derdimi desem Veli’ye

Derdimden döndüm deliye

Neler ettiler Ali’ye

Gam yeme gönül gam yeme” gibi Ali üstüne söylenmiş türküler, fakiri pek mahzun eder.

“Aynaya baktım Ali göründü gözüme” sözünü, ehl-i sünnete ters düşmeksizin vecdle söyleyerek manevî bir hoşnutluk duyarım. Sezai Karakoç’un “Çocukluğum” başlıklı şiirini Ali ismi geçiyor diye coşkuyla okurum.

“Babamın uzun kış geceleri hazırladığı cenklerde

Binmiş gelirdi Ali bir kırata

Ali ve at gelip kurtarırdı bizi darağacından

(...)

Çocuklarla oynarken paylaşamazdık Ali rolünü

Ali güneşin doğduğu yerden battığı yere kadar kahraman

Ali olmaktan bir sedef her çocukta.”

Üstad Necip Fazıl’ın

“Bir idamlık Ali vardı

Kaydını düştüler mühür basıldı”

mısralarına gelince kalbim sıkışır ve rahatsızlanırım. Nerede bir ilim ve irfan aşkından kemâle ermiş karakter âbidesi birini tanısam; hangi yörede yetim ve garip sıfatını taşıyan bir gönül insanı görsem, isminin Ali olabileceği inancı var içimde. Köy ve kasabalarımızda adını sorduğum birçok ihtiyar ve eski zaman adamlarının adlarının çokça “Yetim Ali”, “Garip Ali” olduğunu öğrenince yüreğim sızlandı.

Büyüklerimiz anlatırlardı, Anadolu’da babası Yemen Harbine gittikten sonra doğan oğlan çocuğuna, babası dönsün veya dönmesin “Yetim Ali” ismini koyarlarmış. Birçok ismin başında ve önünde hep Ali ismi çıkar karşımıza. Ali Osman, Ali Haydar, Ali Kemal, Mehmet Ali, Hacı Ali, Hasan Ali gibi nice isimlerimizin ahenk ve hecesine “Ali” sesi hâkimdir.

Bütün bu insan manzaralarıyla bütünleşen gönlüm, Ali Hocam’ın dostluğundaki mânâya doğru yönelmişçe daha bir kavleşiyor. Yalnız iyi meziyeti anlatamaz onu; güzel dost, ince dosttur o... Aynasında kalp huzurunu ve iki dünya hayatımın dengesini bulduğum efendi dosttur. Efendi kelimesi tek başına onu ifade etmeye yetmez. Süssüz, şöhret âfetinden uzak bir âlim ve derviştir. Bir şair dostumun dediği gibi: “Hem aşktan gelmiş, hem kitaptan...”

Akıcı, sarıh ve sâde bir üslubu vardır. Derûna işleyici, sakin, vakarlı ve itimat telkin eden bir sesle konuşur. Sohbetlerde durduk yere söze karışmak âdeti yoktur. Mevcudiyetiyle, sükûtu ve bakışlarıyla da bulunduğu meclisi doldurur. Sohbetlerinde kelimeler ve cümleler, “hendesî bir disiplin içerisinde” birbirine boşluk yapmadan bağlanarak zengin fikir ve mânâlardan örülü bir metin meydana getirerek âsudeliğin ve vakarın fikirle terkiyleştiği bir ahenk oluşturur. Sarahat ve selâset ihtiva eden sohbetlerinde boş ve klişe sözler duyamazsınız.

İlmîni Ve İrfanını Hayatlaştıran İnsan

Asırlardır cemiyetimizde önder olarak iki türlü insan tipi hep var olmuştur: “Değerliler” ve “Önemliler.” “Değerliler”, bizzat kendi varlık ve meziyetlerinden dolayı ortaya koyduklarıyla bütün insanlığa faydalıdır ve geçici değildir. İrfanımızda bu tipe insan-ı kâmil denir. “Önemliler” ise sadece rütbelere ve atanmışlıklarından dolayı devletten geçinen ve oradan sağladıkları yetkiyle hükmeden bürokrat, asker vb. zümredir ki, bu sâyede kendilerini “önemli” olarak cemiyete dayatırlar. “Önemlilik” geçicidir ve ondan insanlığa bir şey kalmaz. O dost, ilminden ve şahsiyetinden herkes istifade ettiği için “değerlidir.”

“Kabusnâme” adlı kitapta faydalı insan şöyle târif ediliyor: “Hüner artırmak, güher (cevher) artırmaktan yeğdir. Güher, insanın aslında (yaratılışında) var olan öz, asâlettir. Hüner ise sonradan çaba ile kazanılandır. Hünerden herkes faydalanır.” O dost hem hüner, hem de güher sahibi bir şahsiyettir. Bu mânâda yine iki tür insandan bahsedilebilir: “İnşa Edici” ve “Etkileyici.”

“İnşa Edici”, sahasında ortaya koyduğu ve ürettiğiyle insanın hâlihazır durumunu sürekli yukarıya, yani iyiye doğru yükseltir. Bunu yaparken sosyal ve ilmî rütbesini kendinden önce etrafa salmaz; diliyle, süretiyle hiçbir tesir metodlarına ve albeniye başvurmaz. Bu vasfın irfanımızdaki diğer adı “Muhsin”dir. Yani ilmiyle, irfanıyla birlikte “etraf yapan, hayatlaştıran ve medeniyetleştiren...”

“Etkileyici” ise, müsbet olmasına rağmen ortaya koyduklarıyla şimşek gibi çakar, yıldız gibi parlar ve gerçekten bir an veya bir müddet cezbeder, büyüleyici özellik ve hoşluk yayar. Fakat bir süre sonra etkileyciliği kaybolur ve verdiklerinden pek bir şey kalmaz ortada.

Tesbit ve târiflerimdeki indî bakış ve hatâdan Allah’a sığınarak söylerim ki, o dost bütün hâl ve vasıflarıyla İnşa edicilerdendir. Âlim olduğunu belli etmez ve göstermez. Faydalı olacağını bildiği anda ve yeri geldikçe ilminden verir. Asla ilim ve fikir adamlığını kibir ve üstünlük vasıtası yapmaz.

Ali Hocam bütün bu ahlâk ve faziletine rağmen görünmek değil, olmak peşindedir. Olmadan görünen âllâmelerden değildir. Bâzı âlim, şair, fikir erbabı yazdıkları ve anlattıklarıyla takdir edilir, faydalanılır, fakat sevilmez. Bâzıları da bu hususlarına rağmen ortalıkta görünmez, fakat çok sevilir. İlminin ağırlığı ve yazdıklarıyla takdir toplayıp sevilmeyen insan da var, sevilen de...

Bir yazarın ifadesiyle “Kendini sevdirmeye çalışmayan, sevilmeğe bırakan” hayırlı bir dosttur Ali Hocam. Hem âlim ve ârif vasıflara sahip olmak, hem de bütün insanî veçheleriyle sevilmeğe ne büyük saadet, ne büyük kazanç. Kalbimin ve gönül dostlarının şahitliğiyle ifade ederim ki, Ali Hocam hem sevilen, hem ilmiyle takdir toplayan vasıflara sahiptir. Yaptıklarının, bildiklerinin karşılığını istediği vâki değildir. Ahlâklı bilinmeye, imtiyazlı olmaya ait tek bir an ve fiil görmedim hayatında. Dostlarının, dostluğuna inandığı insandır o. Dost bir ses, inandıran bir kelâm.

İlim ve irfan erbabının hususiyetlerinin onda meczedilmiş olduğunu anladıkça, yanında malâyanî konuşmalardan edep ederek uzak durmayı öğrendim. Kalplerimizi tezkiye edici sohbet ve yazılarında bize ait bilgiyi nasıl kullanacağımızı da öğreterek hayatımız ve medeniyetimizle irtibatlandırır hep. Onun münevver, mûtenâ, tedbirli, disiplinli, azimli, mutedil, muteber, mütefekkir, mümeyyiz, müeddep, muvakkit, cömert ve hayır söyleyen dili ve amelleri sayesinde bu fakirle dostları istikametlerini “hâl adamı” olmaya doğru çevirmişlerdir.

Merhametsiz ve maddeci dünyanın birçok değeri yıktığı bir zamanda onu dinledikçe kendi içimizde yeniden doğduk. Şâkirtlerinden İsmail Göktürk’ün mısraları bir bakıma derûnumuzu ifade ediyor:

*“Bunca yıl kapındayım, yine ağyarım Ali
Nâçârım, eşîğinden geçmedi âhu zârım Ali.”*

Ezelden Âşına Bir Dostluk

“Kişi, dostunun dini üzeredir” buyuruyor bir hadis meali. Onunla olan dostluğum sınırlı sorumlu ve gâyeli değildir. Gâye tamam olunca sona eren dünyalık bir dostluk değildir. Dücane Cündiođlu, muhabbet (sevgi) duygusunun “üç amacından” bahseder: “Haz, fayda ve iyi. (...) Tek başına hazza duyulan muhabbet, tez gelip tez gider. Buna mukabil menfaate yönelik muhabbet, geç gelip tez gider. İyiyeye düşkün kimsenin muhabbeti ise, özü gereği tez gelip geç gider.”

Fakirin muhabbeti şüphesiz “iyi” mertebesinde olup, dahası onunla olan dostluğum kalûbelâda başlayan inanışın ve meşrep birlikteliğinin oluşturduğu cezbe hâlidir ki, hiç bitmeyen bir dostluktur bu. Ezelden bir âşinalıktır. Bütün inancımınla söyleyebilirim ki, âcizane hayatımı “Ali Hocam’dan önce, Ali Hocam’dan sonra” diye ayırabilirim. Ali Hocam’dan evvel hamdım. Ali Hocam’dan sonraki hayatımda onun kazanında fikirleriyle, ahlâkıyla pişmeye devam ediyorum.

Sükûnetin, ferahlığın, emniyetin ve huzurun vücut bulduğu bir insandır. Ehl-i irfanın sözüdür: “İnsan kendini insanda bulur.” Fakir de kendini Ali Hocam’da bulur. O, kendimi görmeye çalıştığım aynadır. Onunla dostluğum aynı zamanda lisanî ve meşrebîdir. Yâni onun künhüne vakıf olup gösterdiği dil kapısının müdavimi olmak ve bu kapının icap ettirdiği her meşğûliyeti tâlim etmek... Dışarıdan bakanlar fakirin muhabbetinin sınırlarını fazla geniş bulabilirler. Allah şahittir ki, ona olan muhabbetimin hiçbir safhasında asla riya yoktur. Tasavvuf erbabı Tuğrul İnançer’in ifadesiyle “Hürmette riya olur, muhabbette riya olmaz.”

Haddimiz olmayan çok yüksek bir teşbih olacak ama Fatih Sultan Mehmed’in, hocası Akşemseddin için söylediği “onunla aynı çağda yaşamak...” sözünü, yüreğime ve inancıma dayanarak söylerim ki, Ali Hocam’la aynı zamanda yaşadığıma ve onun fakirle arkadaşlık ettiğine seviniyor ve Yaradan’a şükrediyorum.

Bütün dâvam Ali Hocam’ın yüreği, ahlâkı ve irfanıyla bütünleşmektir.

Bu milletin kurtuluşu için Ali Hocamlar çoğalmalıdır.

AL MEKTUP

Mustafa Doğan

Kaldır kutlu başını rüzgârın nazlı gülü
Özgürlüğüme tuğra varlığıma ülküsün
Üstüne titredğim has bahçenin bülbülü
Muhabbet sevdasıyla bestelenmiş türküsün

Yıkanıp sabahında binlerce yıllık düşün
Şanla süzül gönderde kandan kırmızı Burak
Semanın gerdanında parıldarken gülüşün
Üstünde ölmek bile en şerefli iştiyak

Muhabbetini bilen hudut çizemez sana
Okyanuslar misali suretinin deseni
Çehrendeki tebessüm Hızır olsun tasana
Bil ki! Kumaşın değil mübarek kılan seni

Aşkla ıslansın dudak, öperken seni alın
Yıldızına yıldızlar gıpta ederek baksın
Kamaştırsın gözleri renklerin şahı “al”ın
Hilalin yıldız aşkı sonsuzluklara aksın

Etrafında dönüyor dört mevsim yedi bölge
Hürriyet pınarının abı-ı hayatı sensin
Otağların burcusun arşın altına gölge
Yoldaş ol bulutlara yerin üstü şenlensin

Cem edip cümle canı sınırların içinde
Ayırıp kayırmadan aynı safta topladın
Şehadet boyası var o kırmızı saçında
Ölümüne sevdıyla yürekleri kapladın

Al mücella göğsüne ak ipekli şal takın
Göğü delen görkemini nihayetsiz çağrıdır
Sakın çehreni “çatma” kutlu yarınlar yakın
Bu dilsiz topraklar ki; şühedanın bağıdır

Sensin; vatan sağ olsun derken dayanağımız
Sensin; gözyaşlarının en namahrem lehçesi
Sensin; kor menzillerde huzur barınağımız
Sensin; musallaların cennet kokan bahçesi

Ey ümmetin duldası ey mukaddes hediye!
Seyrine safa durup ömür boyu bakayım
Kelimeler şanına selam versinler diye
Seni yazan harflere bırak yıldız takayım...

SANADIR

Halit Yıldırım

Dinlediğin şarkıda yalnız seni anlattım
Sitemler talihime, tatlı diller sanadır
Kederi, ıstırabı kendi içime attım
Çalılar, harlar bana, gonca güller sanadır

Bu acı hasretinle kavgam hala sürse de
Çekilmez çileleri felek reva görse de
Seni böyle özlemek yüreğimi yorsa da
Karakışlar hep bana, mutlu yıllar sanadır

Ben kendimi vurmuşum karanlık köşelere
Kapatmışım gönlümü yalancı neşelere
Gözyaşlarım doluyor tükenen şişelere
Kuruyan çöller bana, gözde seller sanadır

Yokluğun yüreğimde bir girdap gibi döner
Gözlerimdeki yangın avuçlarımda söner
Hayat denen kumarda talihim beni yener
Hüsrânlar, matlar bana, çıkan fallar sanadır

Donmuş kalmış ellerim vuslatın duasında
Hep kâbuslar oynuyor mutluluk rüyasında
Yürüsün karanlıklar ruhumun semasında
İssiz çıkmazlar bana, ışık yollar sanadır

Ağlatır belki seni bu şarkıda sözlerim
Makam nihavent iken hüzzam çalan sazlarım
Bil ki sensiz her gece ben de ağlar, sızlarım
Kara matemler bana, aklar, allar sanadır

GURBETTE SILASINI ARAYAN ŞAİR ABDULLAH GÜLCEMAL İLE ŞİİRİ VE ŞİİR SANATI ÜZERİNE

İsmet Erdal

Anadolu'da olmak, bir sanatkârın kendini yayın dünyasına kabul ettirebilmesi adına hep zor olmuştur. Yayın dünyasının zırhını kırıp içeriye adım atabilenler geniş okur kitlelerine ulaşabilirken dışarda kalanlar bir ömür boyu kıyıda köşede birileri tarafından keşfedilmeyi bekler. Şiiri bir bakıma anneden emziren, çocuk yaşlarından itibaren halk şiirinin mümbit ortamında şiirle nefes alıp veren sonraki yıllarda gurbeti kadere dönüşen, şiirle hikmeti birleştirip silasını arayan Abdullah Gülcemal de bu talihsizliği yaşayan, sanat ve edebiyat dünyasından uzakta bir taşra ili olan Isparta'da da keşfedilmeyi beklemektedir.

Anneden aldıklarıyla Âşık Veysel, Abdurrahim Karakoç, Necip Fazıl Kısakürek, Arif Nihat Asya, Mehmet Akif gibi üstatların imbiçlerinden süzülen dili ve manayı birleştirerek, özellikle Abdurrahim Karakoç tarzı bir şiir dili kurmayı başarmış Abdullah Gülcemal sanat ve edebiyat dünyası tarafından bilinmesi gereken bir şairdir. Bu amaçla şairle bir söyleyişi yaparak okuyucularla buluşturmak istedik.

Abdullah Bey bugün sizinle şiir ve şiir sanatı üzerine sohbet etmek istiyoruz. Bize önce kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

Abdullah Gülcemal, 1952 yılında Sivas-Gemerek İlçesi Sızır Kasabası'nda doğdu. İlkokulu köyünde okudu. Orta ve lise tahsilini Sivas-Ulaş'ta tamamladı. 1989 yılında Akdeniz Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Isparta Meslek Yüksekokulu'ndan mezun oldu.

Başta *Millî Gazete* olmak üzere muhtelif dergi ve gazetelerde şiir ve yazıları yayınlandı. *İlkadım*, *Altınoluk* ve *Yüzakı* dergilerinde şiir ve yazı hayatına devam eden *Gülcemal*'in *Ağustosta Yüreğime Kar Düşer*, *Gönül Söyler Dil Susar*, *Dokunsa da Zülf-ü Yâre*, *Eşitlik Türküüsü* adında yayınlanmış 4 şiir kitabıyla, *El Dokusu Halılarda Temel Kavramlar* isimli eseri bulunmaktadır. Daha çok tasavvufi sohbetlerin yer aldığı *Sevgi Semadan Gelir* adlı çalışması basım aşamasındadır. Ayrıca şairin yayımlanmak üzere hazırladığı *Gönüle Cemre Düştü* ve *Bir Nazar Eyledim* adlı iki şiir kitabı ile muhtelif zamanlarda yayınlanmış makale, fıkra, sohbet ve deneme yazılarının bir araya getirdiği *Politik/Acılarımız* bulunmaktadır.

Şiire yakınlığınız ne zaman başladı? Şiirle yakınlık kurmanızın arka planında neler var?

Şiire yakınlığım anne karnında başlamıştır diye düşünüyorum; çünkü annemde, bir insan vücudunda bulunan damarların dışında, ayrıca bir şiir damarı vardı. Elli sekiz yıllık hayatında çeşitli hastalıklara yakalanmış, yokluğun-yoksulluğun canına tak ettiği dönemlerde, bir de yedi evlât acısı yaşamış; ama derdin ve çilenin her türlüşünü çekmiş olmasına rağmen rahmetli annemde o şiir damarı hiç kurumadı, hiç tıkanmadı. Beni o damardan emzirmiş olmalı annem.

“Şiirle yakınlık kurmanızın arka planı” mevzusuna gelince; arka planı ön planı bilmem ben. Kader, derim, o kadar! Yalnız şunu da söylemeye mecburum: Şiiri severim, şiir annemden kalan acı tatlı hâtıralardır bana. Şiirde onun kokusunu, onun hasretini çekerim içime. Şiirle annemi birlikte düşünürüm. Elimizden tutan, yüreğimizi ısıtan şiir, anne kadar güzel, anne kadar sıcaktır.

Bakın biz şimdi 2018 yılının sonbaharındayız değil mi? Evet. Kasım ayındayız; ama ömrün hangi mevsiminde, hangi ayındayız bilmiyoruz? Ciddi bir ömür muhasebemiz, zaman muhasebemiz var mı? Sizi bilemem, ama benim yok. Şöyle geriye dönüp baktığımda, hani bir halk türkümüz var ya “Kaleden kaleye şahin uçurdum / Ahınan, vahınan ömrüm geçirdim.” diye, işte aynen öyle! Siz belki baharın sonu, yazın başında olabilirsiniz; ama biz artık ömrün sonbaharında, hazan mevsimini yaşıyoruz dostum! Allah kışa bırakıp da üşütmesin bizleri.

İnsan olarak bizde topraktan yaratıldık; fakat toprak ve o toprakta barınan canlılar insandan önce uyanıyor. Onların bir kış uykusu var, bizlerin bir ömür... Çok uzun sürüyor insandaki gaflet uykusu. Peki uyuyan insan ne yaptığıнын, ne konuştuğunun farkında olur mu? Olmaz. Toprağın içinde önce tohum çatlıyor, sonra toprak çatlıyor. Kanla sulanan toprakların sancısını, yuvalarındaki yaralı kuşlar insandan önce fark ediyor. Feryatları ondandır; ama ümitlerini de yitirmiyorlar. Baharı müjdeliyorlar bize, baharı! Ancak birbirinin dilinden anlamayan insan, yaratılış gayesini bilmeyen insan, kuşların dilini, çiçeklerin dilini nasıl anlayacak ibret gözüyle bakmıyorsa? Henüz güller açmadı; ama parklarda, bahçelerde, kırlarda, muhtelif meyve ağaçlarının dallarında açan rengârenk çiçeklerin enva-i çeşit kokuları ve gülümsedikçe artan güzellikleri insanı tefekküre sevk ediyor. Ölümü ve yeniden dirilişi düşünüyorsunuz.

Bütün bu güzellikler, âlemlerin Rabbi olan Allah'ın kullarına olan ihsanıdır, ikramıdır. İnsana yakışan

ise, O'ndan başkasına kul olmamaktır. Sözü şuraya getirmek istiyorum. Evimle camii arasındaki yol üzerinde bulunan bir komşumuzun evinin bahçesinde yetişmiş ve dalları yola sarkan bir tane erguvan, iki tane kiraz ağacı var. Çiçek açtığında ayrı bir güzelliği, salkım salkım meyve verdiğinde ayrı bir güzelliği olur kiraz ağaçlarının. Namaza gidip gelirken ben de ara sıra orada durur, o doyumsuz güzelliği seyre dalarım.

Bir hafta önceydi. Öğlen namaza gidiyorum. Karşıdan mestüre bir anne ile yanında kıyafetinden ilkokul öğrencisi olduğu belli olan bir çocuk geliyor. Çocuğun çantasını sağ elinde taşıyan anne, sol eliyle de oğlunun sağ elinden tutmuş. Tam o kiraz ağacının yanına geldiklerinde, annesinin elini bırakan çocuk, kiraz ağacının yola sarkan çiçekli bir dalını tutup kendisine doğru eğdi. Önce kokladı, sonra öptü ve derin bir oh çekerek: "Ne güzel!" dedi ve tuttuğu dalı bıraktı. Çocuk da çiçek gibi güzel bir çocuk... Gördüğüm bu tablo karşısında duygulandım. Durdum ve çocuğa dedim ki: "Yavrucuğum, daldaki o çiçeği öpüp kokladığın gibi, dön birde annenin ellerini öp ve kokla! Sıkı sıkı sarıl ona. Dünyadaki bütün çiçeklerin kokusu annededir. Hiçbir çiçek anne kadar güzel kokamaz. Her çiçeğin kokusunu mağazalardaki parfüm şişelerinde bulabilirsin belki. Parasını verip alabilirsin de. Ama anne kokusu hiçbir şişeye girmez, hiçbir yerde satılmaz. Ona sıkı sıkı sarılırsan, o güzel kokuyu hem ruhunda, hem bedeninde hissedersin yavrum!"

Söylediklerimi dikkatle dinleyen çocuk, dönüp annesine öyle güzel bir bakış baktı ki... İşte şiir, o bakıştır. İşte o bakış şiirdir. Duydukları karşısında gözlerinden iki damla sevinç ve mutluluk gözyaşı akıtan annenin, titrek bir sesle teşekkür ederken, yüzündeki o huzur hâlidir şiir. Yeniden elini uzatıp çocuğunun elini tutuşudur şiir.

Bu yaşa geldik. Dede olduk. Allah güzel güzel torunlar verdi çok şükür. Tam otuz yıl oldu annemi kaybedeli. Yani otuz yıldır öksüzüm. Biri yanımda şöyle bir "Anneee!" diye seslense içim burkulur. Bir de gurbet sizin yollarınızı bağlar, sıla hasreti burnunuzun direğini sızlatır, bayramlarda hüznün gelir yüreğinizin taa ortasına bağdaş kurar oturursa ne yaparsınız? Söyleyin ne yaparsınız? Sizi şiirden başka kim teselli eder? Ne ise, yeter bu kadar! Sözü çok uzattık galiba. Aşk insanı ağlatır, dert söyletirmiş işte.

Efendim kimleri okudunuz? Kimleri takip edersiniz?

Ayaklarının altında cennet olan annemi okudum önce. Hani bilge bir kişi demiş ya; "Okuduğum en güzel kitap annemdir." diye... İşte önce o güzel kitabı okudum. Sonra on iki yaşında hastanede ziyaretine gittiği hasta annesinin, yanında verem hastalığından yatan genç bir kızın başucundaki şiir defterini gösterip gözlerinin içine bakarak: "Senin şair olmanı ne kadar isterdim!" diyen bir annenin bu son arzusunu, şiirinin ve şairliğinin mayası olarak alan, edebiyat ve fikir dünyamıza birbirinden kıymetli eserler kazandıran, bir ömür derdi, dâvâsı, ideali olan bir nesil yetiştirmek için çırpınan Üstad Necip Fâzıl'ı okudum.

Üstad'ın özellikle anne konulu şiirlerinde, anne unsurunu çok farklı işlediğini görürsünüz. Yalnızlığın, gurbetin, hasretin, ölümün, bazen başucunda olursunuz, bazen ayak ucunda. İstiklâl şairimiz Mehmet Akif'i, yirmi yedi yıllık kadim dostum, üstadım "Mihriban"ın haberi olmadan, "Beşinci Mevsim" de yaşayıp, "Suları İslatamadım" diye bir ömür dizlerini döven Abdurrahim Karakoç'u, bayrak şairimiz Ârif Nihat Asya'yı, Yavuz Bülent Bâkiler'i, Üstad Necip Fâzıl'ın has evlâdı Mustafa Yazgan ağabeyi, uzun ve ince bir yolun, gündüz ve gece yolcusu hemşehrim Âşık Veysel'i, Âşık Ruhsâtî'yi, Âşık Seyrânî'yi okudum. Allah hepsinden razı olsun. Günümüzde de kalemini dünya çıkarlarına âlet etmeyen, kaleminin şerefine, fikrinin namusuna sahip çıkan, inancıma taş atmadığı müddetçe kim olursa olsun imkânım nispetinde okuyup takip etmeye gayret ediyorum.

Sizin de belirttiğiniz gibi, hakikaten Necip Fâzıl'ın anne şiirleri, insanı farkında olmadan alıp bir başka diyara götürüyor. Şairin annesini çok sevdiği belli. Bu sevgi sizde de kendisini çok bariz olarak gösteriyor. Gülcemal'in de mutlaka annesine yazmış olduğu şiirler vardır, diye düşünüyor ve merak ediyorum. Yoksa yanılıyor muyuz?

Evet, yazabilsem en güzel şiirimi annem için yazmak isterdim. Yazdıklarım değil, annem için en güzel şiirlerim, yazamadıklarımıdır. Nerede olursam olayım, hâtıralar elimden tutar, alır götürür anneme beni. Şiirin bana olan yakınlığı ne kadar bilemem; ama benim şiire olan yakınlığım, anneme olan yakınlığım gibidir. Çünkü şiirle tanışmamızda, yine annemin emekleri, yine annemin gözyaşları ve duaları vardır.

Şiir size ne ifade ediyor, şiir nasıl olmalıdır? Hayatınız da nereye oturuyor?

Böyle bir suale muhatap olacağımı bilseydim, şiiri daha dikkatli dinler, iki nüsha bir ifade tutanağı düzenler ve altına da şiirin imzasını alırdım. Şiirin bana ne ifade ettiğini ben size nasıl ifade edeyim ki? Şiirin benim hayatımda ayrı bir yeri var. Şiir benim hep başucumda oturur. Ben ise onun ayakucunda. Yürürken kol kola yürürüz şiirle, otururken diz dize... Aynı kibleye yöneliriz. Acıktığımızda aynı sofraya

birlikte otururuz. Bereketi için dua ile hamd ederek, şükrederek birlikte kalkarız sofradan. Susadığımızda soğuk pınarlardan avuç avuç birlikte içeriz.

Bana göre şiir, harflerin, hecelerinin, kelimelerin ayrılıklardan bîzar olduğu zaman dilimlerinde, el ele tutuşup kendileri gibi yalnız olan bir garibi Allah rızası için ziyarete gelen aziz bir misafir... Şiir ve musiki hak ölçüler içerisinde güzel bir tebliğ vasıtasıdır. Şiir, içerisinde aşına olamadığımız nice manalar taşıyan hikmetli sözdür. Şiir, üstün bir sanat, şairde o sanatın ustası olan bir sanatkâr; şiir, kabulünü arzu ve ümit ettiğim duadır. Şiir, kabuk değil, öz muayenesidir. Şiir, lâf değil, söz muayenesidir. Şiir, Hakk'ı, hakikati gören göz muayenesidir. Şiir, öksüzün, yetimin yüreğindeki sızı, mazlumun gözündeki yaşdır. Şiir, Filistinli kızımızın sığıdığı yumruk, Gazzeli delikanlının sapanındaki taşdır. Şiir, gönlünde şehadet sevdası taşıyan âşıkların şuurudur, azmidir, inancıdır. Bana göre, bizi biz yapan bütün güzelliklerin katledildiği, öz yurdundan sürgüne gönderildiği, çığlığın, çirkeflüğün, çirkinliklerin bütün değerlerimizi çığnediği, ruhunu kaybetmiş her çarpık çağda, mukaddes emanete sahip çıkamamanın acısını, ıstırabını, utancını, hüznünü ve mesuliyetini vicdanında hisseden her insanın aşkı, idraki, derdi ve gücü nispetinde attığı sessiz çığlıktır şiir. Bu sessiz çığlığı, çevrelerini çakalların kuşattığı, çaplarını çaçaronların ölçtüğü, damarlarında kan yerine alkol dolaşan, sarhoşlar duymazlar! Bu sessiz çığlığı, bu canhıraş feryadı, küfrünün karası utanmaz çehrelerine vurmuş, ağızlarında sürekli "barış, demokrasi, insan hakları, çağdaşlık" gibi çürük sakızlar çiğneyen elleri kanlı, vicdanları nasırlı zalimler de duymazlar!

Öyle inanıyorum ki, gün gelecek bu sessiz çığlık, çağ içi-çağ dışı, çıldırmış ve çığırından çıkmış kıtalar dolaşarak kan dökene ne kadar zalim, hain, müstekbir varsa hepsinin üzerine çığ düşürecektir.

"Şiir nasıl olmalıdır?" Sorunuz bana biraz garip geldi. Yani ben, sizden bir şiir istiyorum, siz de bana, "İstedğin şiir nasıl olsun?" diye soruyorsunuz sanki. Sipariş üzerine şiir mi yazacaksınız yoksa? Şiir şiir gibi olmalıdır! Adam adam gibi olmalıdır! Yani her şey kendi gibi, aslı gibi olmalıdır. Aslı gibi olursa yananak Kerem'ler, Şirin gibi olursa dağı delegecek Ferhat'lar bulur!

Şiiri tarif meselesine gelince; yukarıda kenarından köşesinden bir şeyler söylemeye çalıştım; ama sulinize cevap oldu mu, bilmiyorum doğrusu! Şiir bu, yemek değil ki, tarifini yapasınız. Ama her yazarın, her şairin kendine göre mutlaka bir şiir tanımı vardır. Üstat Necip Fâzıl'a göre şiir; "Mutlak hakikati arama işidir." Mutlak hakikat Allah'tır. Meselâ Yahya Kemâl şiiri; " Bildiğimiz musikiden farklı bir musiki." diye tarif ederken, Cahit Sıtkı der ki: "Şiir kelimelerle güzel şekiller kurma sanatıdır." Şiirin tarifinin, tanımının yapılmasından daha önemli olan, inananların şiire, musikiye, sanata duyarsız kalmadan, bunları bu ümmete bir hizmet yolunda kullanmasıdır.

Bir şair olarak kendinizi kimlere, hangi şiir yolculuğuna/anlayışına yakın görüyorsunuz?

Pir Sultan Abdal der ki: "Dostum beni ismarlamış gel diye./ Gideceğim ama yol bozuk bozuk." Dost beni yeter ki çağırısın. Hatırından çıkarmamış ya! Mazerete sarılmam. Ya dostu giden başka düzgün bir yol bulur oradan giderim ya da bozuk yolu tamir eder öyle giderim. Yeter ki gideceğim yol, yakın olduğum yol, sevdiğim yol olsun, dostu götüren yol olsun. Çünkü insanın sevmediği yol, ne kadar kalabalık olursa olsun, yine de ıssızdır; ama sizi dostu götüren yol ıssız sayılmaz, uzun sayılmaz.

Hoşuma giden bir Çin Atasözü vardır: "Bir sonraki neslin geçeceği yolu, bir önceki nesil yapar." diye. Çıktığım bu şiir yolculuğunda, kendime yakın bulduğum veya muhabbet duyduğum yol arkadaşlarım, önden gidip bugün yürüdüğüm yolun kutlu yolcuları, kiblesi sabit olan çilekeş ustalarıdır. Nurdan bir kılavuzun, öpülesi izlerini birlikte takip edeceğimize dair söz verdik birbirimize. Hak yolda yürüyelim de, ister seke seke, ister gözyaşı döke döke yürüyelim. Yeter ki ayaklarımız kaymasın Hak yolundan!..

Nasıl yazıyorsunuz? Yazmak için hevesli olanlara tavsiyeleriniz nelerdir?

Vallahi kâğıdı önüme, kalemi de sağ elime alıp, Besmele çekerek başlıyorum yazmaya. İşin lâtifesi bir tarafa, yanımda kâğıt ve kalem olmazsa, bir yanıma eksik hissedirim ben. Onun için nereye gidersem gideyim bu ayrılmaz ikili hep yanımdadır. Akşam yatarken karanlık bile olsa, her ikisi de sabaha kadar başucumda beklerler. Çünkü davetsiz misafirlerin gönül kapımı ne zaman çalacağı belli değil. Ben aslında normal zamanlarda şiir yazmam. Ya öfkemin, ya sevdamin doruklara çıktığı zaman dilimlerinde, kâğıt ve kalem önüme, duygularım dilime kendiliğinden gelir ve oturur yazarım. Öfkemin de, sevdamin da zirvesinde iken daha iyi görür, daha iyi duyarım. Tavsiye meselesine gelince; "Estağfurullah!" Hiç kimseye tavsiyede bulunacak durumda değilim; çünkü kendim öğüde, tavsiyeye muhtacım. Yalnız şunu söylemeye mecbur hissediyorum kendimi: Yazmak isteyen kardeşlerim önce okusunlar. Öğrenmeden yüzebiliyor muyuz ki, okumadan yazabilelim? Önce çok çok okusunlar, sonra yavaş yavaş yazsınlar.

Efendim bu kıymetli söyleyişi için size çok teşekkür ediyoruz. Kaleminize kuvvet versin inşallah. Teşekkür ederim ben de bu güzel söyleyişi için teşekkür ediyor, hayırlı ömürler diliyorum.

FEYZİ HALICI

Lütfi Kılıç

Kocaman bir çınar idi kökleri çok derinde
Çağrı yaptı yüreğinden mücevher değerinde
Nice şair, nice âşık boy verdi ellerinde
Çağrı'nın bereketiyle yapraklandı, dal verdi
Fikirleri dolu dolu yansıdı eserinde
İsteyene bülbül oldu, isteyene gül verdi.

Bal verecek çiçekleri birer birer sezdi o
Mihman oldu gönüllere, konak konak gezdi o
Üşenmedi; gece, gündüz araştırdı, okudu
Ayrıkları ayıkladı, asilleri yazdı o

Işık veren güneş idi, battı Feyzi Halıcı
Yaradan'ı arzuladı, gitti Feyzi Halıcı.

Mevlanadan feyiz aldı, Mesnevi'den beslendi
Ariflere yâren oldu, âlimlere yaslandı
Duygu deryasına daldı, hislendikçe hislendi
Yol sorana yoldaş oldu, yorulana el verdi
Yunus'layın arı, duru üst perdeden seslendi
İsteyene bülbül oldu, isteyene gül verdi.

Enaniyeti olmayan, lekesiz beyazdı o
Kışı hayırla yâd eden bahardı o, yazdı o
"Günaydınım, Nar Çiçeğim" güftesiyle şakıdı
Gâhi esrik dervişandı, gâhi de niyazdı o.

Her hâlinde Hakk yolunu tuttu Feyzi Halıcı
Yaradan'ı arzuladı, gitti Feyzi Halıcı.

Güvercinle gökyüzünde pervaz etti bir zaman
Yemekleri yarıştırdı, yerlilikte buldu can
Atlı cirit oyunuyla cana ulaştı canan
Âşıklar bayramı yaptı, âşıklara yol verdi
Duygular doruğa çıktı, coştukça coştı meydan
İsteyene bülbül oldu, isteyene gül verdi.

Estetiği edebiyat imbiğinden süzdü o
Şekil, mana mihenginde mısraları dizdi o
Türk-İslâm motifleriyle gergefini dokudu
Şairlere şirin kalem, âşıklara sazı o.

Güzellere güzellikler kattı Feyzi Halıcı
Yaradan'ı arzuladı, gitti Feyzi Halıcı.

Çiçekler bala sevdalı, başında arısı yok
İki dünya hayatının artık bir yarısı yok
Halıcı Hakk'a yürüdü, bugünün gerisi yok
Derdine derman yetmedi, ulu çınar bel verdi
"Her can ölümü tadacak" ötesi, berisi yok
Kelime-i Şahâdet'le bülbül oldu, gül verdi.

Meclislerin iftiharını, menendi pek azdı o
Lütfü der ki; kibar kelim, baştanbaşa hazdı o
Gönlü engin, yüreği pak, alını daim ak idi
Buhar buhar gök kubbeye yükselen avazdı o.

Bu dünyayı bir kenara attı Feyzi Halıcı
Yaradan'ı arzuladı, gitti Feyzi Halıcı.

BÜLBÜLÜN GÜLE SİTEMİ

Necibe Taşkın Çetinkaya

Gâm ile mihnetteyim, derdimi sor söyleyim.
Şimdi yürek yastadır, sanma ki hep böyleyim.
Leylü nehâr nûş edip, ben sana meşk eyleyim.
Zâr ile geçtin ömür ah! Şu gönül neyleyim.

Aşkla muhabbet eden, derdi-derûn taç eder.
Hem bana yâr olmadın, hem demi ettin heder.
Gel! Kanıyor bak içim, son mu bu? Heyhat! Kader.
Zâr ile geçtin ömür, ah! Şu gönül neyleyim.

Yetti senin nazların, çekmedeyim bil azap.
Duygularım hercümerç, yalvarırım duy Çalab.
İnsafı yok gülşenin, firkatı dindir Ya Râb!
Zâr ile geçtin ömür, ah! Şu gönül neyleyim.

Bekliyorum her seher, koyma sakın darda gül.
Sustu dilim ötmüyor, şimdi yürek nârda gül.
Düştü dalından cânân, kaldı beden hârda gül.
Zâr ile geçtin ömür, ah! Şu gönül neyleyim.